

Sygn. akt IV U 1247/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 10 maja 2017r.

Sąd Okręgowy w Elblągu Wydział IV Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSO Tomasz Koronowski

Protokolant: sekr. sądowy Justyna Sobiech

po rozpoznaniu w dniu 10 maja 2017r. w Elblągu na rozprawie

sprawy z odwołań B. G.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w E.

z dnia 5 września 2016r. i z dnia 10 stycznia 2017r., obie znak: (...) -2004

o wysokość kapitału początkowego

I. umarza postępowanie z odwołania od decyzji z dnia 5 września 2016r. w zakresie, w którym odwołanie zostało uwzględnione decyzją z dnia 10 stycznia 2017r.;

II. zmienia zaskarżone decyzje w ten sposób, że przyznaje skarżącej B. G. prawo do obliczenia kapitału początkowego z uwzględnieniem dodatkowo jako okresów składkowych okresów od 1 do 6 stycznia 1993r., od 8 do 15 stycznia 1993r. i od 17 stycznia do 28 lutego 1993r. oraz z uwzględnieniem za lata 1990, 1992 i 1993 następujących podstaw wymiaru składek: 18.477.500 (osiemnaście milionów czterysta siedemdziesiąt siedem tysięcy pięćset) złotych przed denominacją za rok 1990, 66.550.500 (sześćdziesiąt sześć milionów pięćset pięćdziesiąt tysięcy pięćset) złotych przed denominacją za rok 1992 i 47.472.400 (czterdzieści siedem milionów czterysta siedemdziesiąt dwa tysiące czterysta) złotych przed denominacją za rok 1993;

III. oddala odwołania w pozostałej części.

Sygn. akt IV U 1247/16

UZASADNIENIE

Ubezpieczona B. G. wniosła odwołanie od decyzji pozwanego Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w E. z dnia 5 września 2016r., znak (...) -2004 o ponownym ustaleniu wskutek jej wniosku kapitału początkowego. Skarżąca zarzuciła organowi rentowemu błędy proceduralne i naruszenie przepisów dotyczących wysokości kapitału początkowego w zakresie po pierwsze nieuwzględnienia w stażu pracy okresów od 1 grudnia 1992r. do 6 stycznia 1993r. i od 17 stycznia 1993r. do 16 lutego 1993r. oraz uznania okresu od 17 do 28 lutego 1993r. za nieskładkowy zamiast za składkowy i po drugie w zakresie wysokości wynagrodzenia osiągniętego przez ubezpieczoną w latach 1990, 1992 i 1993.

Co do okresów nieuwzględnionych przez organ rentowy skarżąca wywodziła, że wbrew ustaleniu organu rentowego karty zarobkowe potwierdzają uzyskanie przez ubezpieczoną wynagrodzenia w tych okresach.

Odnosnie okresu od 17 do 28 lutego 1993r. ubezpieczona wskazała, że nie skorzystała wówczas z zasiłku opiekuńczego, tj. nie przedłożyła pracodawcy zwolnienia lekarskiego i świadczyła pracę. Skarżąca powołała się na zaświadczenia organu rentowego z dnia 13 października 2015r. potwierdzające, że zasiłek opiekuńczy za okres od 17 do 28 lutego 1993r. nie został jej wypłacony.

Co do wynagrodzenia za rok 1990 skarżąca wywodziła, że wynika ono z dokumentacji pracowniczej (...) w E. i przedstawiła swoje wyliczenie tego wynagrodzenia z uwzględnieniem składników wypłacanych regularnie, czyli wynagrodzenia zasadniczego, dodatku funkcyjnego, premii regulaminowej i dodatku stażowego, a z pominięciem premii uznaniowej, która była wypłacana w różnej wysokości.

Odnosnie wynagrodzenia za rok 1992r. z (...) w E. ubezpieczona wywodziła, że nie ma sprzeczności pomiędzy dwiema kartami zarobkowymi sporządzonymi za ten rok co do premii w kwocie 2.438.000 zł za sporządzenie bilansu, wypłaconej w marcu 1992r., a przy tym kwota nieujęta w jednej z nich (za grudzień 1992r.) składa się z 6.247.500 zł wynagrodzenia i 16.170.000 zł premii bilansowej i ekwiwalentu urlopowego.

Co do wynagrodzenia za styczeń i luty 1993r. z (...) w E. skarżąca twierdziła, że z karty zarobkowej za ten rok wynika wypłata wynagrodzenia w wysokości określonej również w świadectwie pracy.

W odpowiedzi na odwołanie pozwany wniósł o jego oddalenie. Organ rentowy wywodził, że na podstawie przedłożonych dowodów dotyczących roku 1990r. wynagrodzenie skarżącej ustalono z pominięciem premii regulaminowej i dodatku stażowego, gdyż z umów o pracę nie wynika, aby dodatek taki przysługiwał i w jakiej wysokości, brak jest też danych na temat faktycznej wypłaty premii oraz zasad jej przyznawania. Co do wynagrodzenia za miesiące od stycznia do listopada 1992r. przyjęto je z karty zarobkowej, jednak z pominięciem kwoty 2.438.000 zł, gdyż kwota ta nie została uwzględniona na jednej z kart. Odnosnie wynagrodzenia z okresu styczeń – luty 1993r. twierdzono, że z karty wynagrodzeń nie wynika faktycznie wypłacone wnioskodawczyni wynagrodzenie, stąd za część tego okresu uwzględnioną do stażu pracy (od 7 do 16 stycznia 1993r.) przyjęto wynagrodzenie minimalne.

W toku procesu, po ponownej analizie dowodów, organ rentowy wydał w dniu 10 stycznia 2017r. pod tym samym znakiem drugą decyzję o ponownym ustaleniu kapitału początkowego. Do podstawy wymiaru kapitału początkowego zostało doliczone wynagrodzenie skarżącej za miesiąc grudzień 1992r. w kwocie 6.247.500 zł, tj. kwota wynikająca ze świadectwa pracy, dotycząca ostatniego wynagrodzenia. Do stażu pracy został również uwzględniony okres pracy od 1 do 31 grudnia 1992r. w (...) w E. oraz dni 7 i 16 stycznia 1993r. (wyłączono w ten sposób uwzględniony w decyzji z dnia 5 września 2016r. jako składkowy okres od 8 do 15 stycznia 1993r.), gdyż – jak wynika ze świadectwa pracy z dnia 28 lutego 1993r. – wnioskodawczyni w tych dniach korzystała z opieki nad dzieckiem. Nie uwzględniono zatem do stażu pracy okresu zatrudnienia pozostałych dni stycznia 1993r. oraz całego lutego 1993r., argumentując to brakiem wypłaconego wynagrodzenia według kartoteki zarobkowej. Również do wynagrodzenia za grudzień 1992r. nie została doliczona wskazana przez skarżącą kwota 16.170.000 zł, gdyż z kartoteki zarobkowej nie wynika, z jakiego tytułu zostało wypłacone to wynagrodzenie, a przy tym od wypłaconego ekwiwalentu za urlop nie było obowiązku opłacenia składek na ubezpieczenie społeczne. Co do pozostałych składników wynagrodzenia, które nie zostały uwzględnione w podstawie wymiaru za lata 1990, 1992 i 1993, organ rentowy podtrzymał stanowisko zawarte w odpowiedzi na odwołanie. Wobec tego pozwany wniósł o umorzenie postępowania w zakresie objętym decyzją z dnia 10 stycznia 2017r., a w pozostałym zakresie o oddalenie odwołania (pismo z dnia 11 stycznia 2017r.).

Ubezpieczona złożyła odwołanie również od decyzji z dnia 10 stycznia 2017r., podtrzymując stanowisko i zauważając, że decyzja ta jest tylko w części korzystna dla skarżącej, w innym zaś zakresie wydana ona została na niekorzyść ubezpieczonej.

Postanowieniem z dnia 16 marca 2017r. sprawy z obu odwołań połączono do wspólnego rozpoznania i rozstrzygnięcia.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Skarżąca urodziła się w dniu (...)

(bezsporne)

W okresie od dnia 15 lutego 1998r. do dnia 31 października 1991r. ubezpieczona była zatrudniona w Przedsiębiorstwie (...) Spółce z o.o. w E. (dalej: S.) na stanowisku głównej księgowej, przy tym do dnia 31 lipca 1991r. na cały etat, a następnie na 1/2 etatu. Nie zachowały się kartoteki zarobkowe z tego okresu zatrudnienia, przy czym do 1990r. pracodawca rozliczał się w deklaracjach rozliczeniowych wskazujących na łączną liczbę zatrudnionych, tzw. bezimiennych. Wynagrodzenie ubezpieczonej składało się z wynagrodzenia zasadniczego w wysokości 430.000 zł od 1 stycznia 1990r. i 700.000 zł od 1 czerwca 1990r., dodatku funkcyjnego w wysokości 215.000 zł od 1 stycznia 1990r. i 350.000 zł od 1 czerwca 1990r., premii regulaminowej w wysokości 50% sumy wynagrodzenia zasadniczego i dodatku funkcyjnego, dodatku stażowego w wysokości 14% wynagrodzenia zasadniczego od 1 września 1989r. i 15% wynagrodzenia zasadniczego od 1 września 1990r. oraz premii uznaniowej. Wynagrodzenie ubezpieczonej w 1991r.

wynika ze zgłaszanych przez S. podstaw wymiaru składek i wynosiło ono od 2.000.000 zł do 2.250.000 zł, jedynie w styczniu 1991r. było wyższe i wyniosło 4.980.000 zł.

(dowód: umowy o pracę, angaże i świadectwo pracy k.89-93 pliku KP, zaświadczenie ZUS k.97 pliku KP)

W okresie od 1 sierpnia 1991r. do 31 grudnia 1992r. ubezpieczona była zatrudniona w (...) w E. jako główna księgowa w pełnym wymiarze czasu pracy, ostatnio z wynagrodzeniem 3.345.000 zł wynagrodzenia zasadniczego, 200% najniższego wynagrodzenia, tj. 2.700.000 zł dodatku funkcyjnego i 15% najniższego wynagrodzenia dodatku za staż pracy, tj. 202.500 zł, co łącznie stanowiło kwotę 6.247.500 zł. Z okresu tego zachowały się karty zarobkowe, przy czym za 1992r. sporządzono dwie takie karty. W obu kartach wskazano m.in. wypłatę kwoty 2.438.000 zł, ale w różnych pozycjach. Tylko na jednej z kart zaznaczono wypłaty dokonane za grudzień 1992r. - w kwotach 16.170.000 zł i 6.247.500 zł. Kwota 16.170.000 zł zawierała m.in. ekwiwalent urlopowy.

(dowód: karty zarobkowe za 1992r. k.54, świadectwo pracy k.23 pliku KP)

W okresie od 1 stycznia do 28 lutego 1993r. ubezpieczona była zatrudniona jako główna księgowa w Spółdzielni Kółek Rolniczych w (...) w E.. Za ten okres zatrudnienia uzyskała wyrok Sądu Rejonowego w Elblągu z dnia 9 czerwca 1993r. w sprawie IV P 287/93, nakazujący wydanie świadectwa pracy potwierdzającego zatrudnienie za cały wskazany okres oraz zasądający kwotę 17.983.700 zł wynagrodzenia za pracę i 7.639.600 zł ekwiwalentu urlopowego. Zgłoszone w tamtej sprawie żądanie wypłaty zasiłku opiekuńczego Sąd Rejonowy przekazał organowi rentowemu, świadczenie z tego tytułu nie zostało jednak wypłacone. Skarżąca zawarła z pracodawcą w dniu 7 lipca 1993r. ugodę co do wykonania wyroku Sądu Rejonowego, zgodnie z którą została jej tego samego dnia wypłacona kwota 20.000.000 zł, stanowiąca zaspokojenie wszystkich roszczeń.

(dowód: zaświadczenie ZUS o niewypłaceniu zasiłku opiekuńczego za okres od 17 lutego do 1 marca 1993r. k.9, odpis wyroku Sądu Rejonowego z uzasadnieniem, ugoda i karta zarobkowa za 1993r. w dokumentacji pracowniczej k.54, świadectwo pracy k.25 pliku KP, legitymacja ubezpieczeniowa k.88 pliku KP)

Decyzją z dnia 5 marca 2010r. organ rentowy po raz pierwszy ustalił wnioskodawczyni kapitał początkowy. W dniu 3 grudnia 2015r. wnioskodawczyni złożyła wniosek o ponowne ustalenie kapitału początkowego, do wniosku zostało dołączone zaświadczenie o zatrudnieniu i wynagrodzeniu ZUS Rp-7 z lat 1993-1998, zaświadczenie z PUP o wysokości pobranego zasiłku dla bezrobotnych z okresu od 2 marca 1993r. do 31 lipca 1993r., kartoteki zarobkowe z lat 1991-1993, umowy o pracę z dnia 1 czerwca 1990r., 1 stycznia 1990r. oraz pisma pracodawcy kierowane do wnioskodawczyni z informacją o dodatku za staż pracy. W oparciu o przedłożone dokumenty wydano zaskarżoną decyzję z dnia 5 września 2016r.

(bezsporne, ponadto dokumenty w pliku KP)

Sąd zważył, co następuje:

W pierwszej kolejności należy wskazać, że wobec uwzględnienia w drugiej z zaskarżonych decyzji miesiąca grudnia 1992r. jako składkowego w związku z przyjęciem, że za ten miesiąc ubezpieczona osiągnęła wynagrodzenie w kwocie 6.247.500 zł, odpadła podstawa merytorycznego rozstrzygnięcia zasadności odwołania we wskazanym zakresie, jako że w ten sposób żądanie wnioskodawczyni zostało uwzględnione. Skutkowało to umorzeniem postępowania w omawianej części na podstawie art. 477¹³§1 kpc (pkt I. wyroku).

W pozostałym zakresie, tj. co do uwzględnienia stycznia (poza 7 i 16) i lutego 1993r. jako okresu składkowego oraz ustalenia podstaw wymiaru składek za lata 1990, 1992 i 1993, odwołanie okazało się częściowo zasadne w świetle zebranych dokumentów i zeznań ubezpieczonej.

Omówienie odwołania w części podlegającej ocenie merytorycznej należy zacząć od przybliżenia przepisów prawa materialnego, co pozwoli na przedstawienie okoliczności faktycznych istotnych dla rozstrzygnięcia. Należy wyjaśnić, że zgodnie z art. 173 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz.U. z 2016r., poz. 887 ze zmianami; dalej: ustawa emerytalna) dla ubezpieczonych urodzonych po dniu 31 grudnia 1948r., którzy przed dniem wejścia w życie ustawy opłacali składki na ubezpieczenie społeczne lub za których składki opłacali płatnicy składek, ustala się kapitał początkowy. Skarżąca należy do tej właśnie kategorii ubezpieczonych.

Zgodnie z art. 175 ust. 4 ustawy emerytalnej ponowne ustalenie wysokości kapitału początkowego następuje w okolicznościach określonych w art. 114 tej samej ustawy. Tenże art. 114 ustawy emerytalnej stanowi w ust. 1, że prawo do świadczeń lub ich wysokość ulega ponownemu ustaleniu na wniosek osoby zainteresowanej lub z urzędu, jeżeli po uprawomocnieniu się decyzji w sprawie świadczeń zostaną przedłożone nowe dowody lub ujawniono okoliczności istniejące przed wydaniem tej decyzji, które mają wpływ na prawo do świadczeń lub na ich wysokość. Powołane przepisy pozwalają więc na ponowne ustalenie wysokości kapitału początkowego w oparciu o nowe dowody, a takowe zostały zebrane w toku postępowania, przy czym trzeba zaznaczyć, że dopiero po wydaniu drugiej z zaskarżonych decyzji.

Jak wskazuje art. 174 ust. 2 ustawy emerytalnej, przy ustalaniu kapitału początkowego przyjmuje się okresy składkowe i nieskładkowe przebyte przed dniem wejścia w życie ustawy, a więc przed dniem 1 stycznia 1999r. Ostatecznie jedyny sporny w sprawie okres stycznia i lutego 1993r. mieści się we wskazanym zakresie czasowym, stąd podlegał ocenie Sądu. Trzeba też wyjaśnić, że przy obliczaniu kapitału początkowego stosuje się zasady podobne jak przy obliczaniu tzw. starej emerytury, wskazane w art. 15 i następnych w związku z art. 53 ustawy emerytalnej. W szczególności obliczeniu podlega przeciętna podstawa wymiaru składki na ubezpieczenie społeczne w okresie kolejnych 10 lat kalendarzowych przypadających przed 1999r. lub przeciętna podstawa wymiaru składki na ubezpieczenie społeczne w okresie 20 lat kalendarzowych wybranych z całego okresu przed 1999r. (art. 15 ust. 1 i 6 w związku z art. 174 ust. 3 ustawy emerytalnej). Spór we wskazanej części dotyczył podstawy wymiaru składek za lata 1990 (cały rok), marzec i grudzień 1992r. oraz styczeń i luty 1993r. Należy więc wyjaśnić, że środki dowodowe w postępowaniu przed organem rentowym co do wysokości wynagrodzenia określa w §21 rozporządzenie Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 11 października 2011r. w sprawie postępowania o świadczenia emerytalno-rentowe (Dz.U. Nr 237 poz. 1412). Są to zaświadczenia pracodawcy lub innego płatnika składek, legitymacja ubezpieczeniowa lub inny dokument, na podstawie którego można ustalić wysokość wynagrodzenia, dochodu, przychodu lub uposażenia zaświadczenia pracodawcy lub innego płatnika składek, legitymacja ubezpieczeniowa lub inny dokument, na podstawie którego można ustalić wysokość wynagrodzenia, dochodu, przychodu lub uposażenia, a za okres pracy wykonywanej w czasie pozbawienia wolności lub tymczasowego aresztowania – zaświadczenie z zakładu karnego lub aresztu śledczego. W postępowaniu sądowym nie ma wprawdzie wskazanych tu ograniczeń dowodowych, jednak przyjmuje się w orzecznictwie, że wysokość wynagrodzenia albo musi być

udowodniona ściśle, albo zajdzie konieczność przyjęcia, że wynagrodzenie ograniczało się do składników pewnych, wypłacanych w spornym okresie stale i w określonej wysokości (por. np. wyrok Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 11 stycznia 2012r. w sprawie III AUa 1414/11, LEX nr 1124829). Z kolei w braku dowodu choćby takich stałych i pewnych składników wynagrodzenia, za podstawę wymiaru składek przyjmuje się kwotę obowiązującego w tym okresie

minimalnego wynagrodzenia pracowników, proporcjonalnie do okresu podlegania ubezpieczeniu i wymiaru czasu pracy, co wynika z art. 15 ust. 2a w związku z art. 174 ust. 3 ustawy emerytalnej.

Odnosnie zaliczenia do okresów składkowych całego stycznia i lutego 1993r. należy wyjaśnić, że niewątpliwie nie zachodziła podstawa do wykluczenia w decyzji z dnia 10 stycznia 2017r. z tego okresu dni od 8 do 15 stycznia, gdyż ponowna analiza dowodów nie jest okolicznością wystarczającą w świetle art. 114 ust. 1 ustawy emerytalnej do dokonania przez organ rentowy tego rodzaju zmiany (na niekorzyść ubezpieczonej) wcześniejszej decyzji. Przede wszystkim jednak okoliczność świadczenia w tym okresie pracy w pełnym wymiarze czasu (z wyjątkiem 2 dni sprawowania opieki nad dzieckiem – z art. 188 kp, a więc z zachowaniem prawa do wynagrodzenia) i wypłaty wynagrodzenia za ten okres potwierdzają dokumenty pracownicze uzyskane już w toku procesu, tj. odpis wyroku Sądu Rejonowego w Elblągu z dnia 9 czerwca 1993r. w sprawie IV P 287/93 i ugoda dotycząca wykonania tego wyroku w dniu 7 lipca 1993r. Odnosnie okresu od 17 do 28 lutego 1993r. należy wyjaśnić, że wprawdzie w wyroku Sądu Rejonowego żądanie wypłaty zasiłku opiekuńczego przekazano do rozpoznania organowi rentowemu, jednak zaświadczenie ZUS z dnia 13 października 2015r. (k.9) stanowczo stwierdza, że zasiłek opiekuńczy za dni od 17 do 28 lutego 1993r. nie został wypłacony. Zaświadczenie to nie określa, że np. nie zachowały się zestawienia świadczeń wypłacanych w 1993r. albo zachodzą inne przyczyny niemożności potwierdzenia wypłaty zasiłku, który pomimo to mógł zostać wypłacony. Okoliczności te czynią wiarygodnym stanowisko ubezpieczonej, że pomimo uzyskania zwolnienia lekarskiego z tytułu opieki nad dzieckiem, potwierdzonego w legitymacji ubezpieczeniowej, nie skorzystała ona z tego zwolnienia i świadczyła pracę.

Zebrane dowody nie pozwoliły na wykazanie wysokości podstawy wymiaru składek w spornym okresie w pełnej oczekiwanej przez wnioskodawczynię wysokości.

Przede wszystkim należy wyjaśnić, że w skład podstawy wymiaru składek w spornym okresie nie wchodziły kwoty wypłacone tytułem ekwiwalentu urlopowego, co wynika z §7 ust. 1 pkt 3 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 29 stycznia 1990r. w sprawie wysokości i podstawy wymiaru składek na ubezpieczenie społeczne, zgłaszania do ubezpieczenia społecznego oraz rozliczania składek i świadczeń z ubezpieczenia społecznego (tekst pierwotny Dz.U. z 1990r. Nr 7 poz. 41, tekst jednolity Dz.U. z 1993r. Nr 68, poz. 769). Okoliczność ta musiała wpłynąć na niemożność przyjęcia przez Sąd do podstawy wymiaru składek za grudzień 1992r. wypłaconej wówczas obok wynagrodzenia kwoty 16.170.000 zł, gdyż bezspornie zawierała ona m.in. ekwiwalent urlopowy, a nie było możliwości ustalenia, jaką część tej kwoty stanowiło wynagrodzenie oskładkowane, a jaką nieoskładkowany ekwiwalent. Brak też było jednoznacznych podstaw do przyjęcia, jaką część kwoty 20.000.000 zł, wypłaconej skarżącej w dniu 7 lipca 1993r. na zaspokojenie 17.983.700 zł wynagrodzenia za pracę i 7.639.600 zł ekwiwalentu urlopowego za okres zatrudnienia w styczniu i lutym 1993r. (...) w likwidacji w E. rozliczył jako oskładkowaną (wynagrodzenie), a jaką jako nieoskładkowaną (ekwiwalent urlopowy). Nie była do takiego ustalenia przydatna karta wynagrodzeń (k.54), gdyż jest ona z pewnością nierzetelna, skoro wskazuje wypłatę kwoty 26.050.000 zł zamiast kwoty 20.000.000 zł. W tej sytuacji Sąd przyjął, że do podstawy wymiaru składek za okres stycznia i lutego 1993r. można przyjąć jako pewną kwotę 20.000.000 zł pomniejszoną o całą kwotę 7.639.600 zł zasądzonego przez Sąd Rejonowy ekwiwalentu urlopowego, a więc kwotę 12.360.400 zł. Wynika to stąd, że nie można wykluczyć, iż pracodawca rozliczył wypłatę 20.000.000 zł w możliwie najkorzystniejszy dla siebie sposób, tj. bez wykazania w podstawie wymiaru całego ekwiwalentu urlopowego, a tylko jak najmniejszej kwoty wynagrodzenia.

Za uzasadnione Sąd uznał natomiast wyliczenia ubezpieczonej niewątpliwiej części wynagrodzenia za rok 1990 w S. i jej twierdzenia dotyczące wypłaty w marcu 1992r. premii za sporządzenie bilansu w kwocie 2.438.000 zł w (...).

Co do premii bilansowej trzeba podkreślić, że wbrew wywodom organu rentowego, została ona wskazana w obu kartach zarobkowych z 1992r., tyle tylko, że w różnych miejscach. Nie ujawniły się przy tym żadne okoliczności, które mogłyby prowadzić do wniosku, że niewiarygodne jest stanowisko ubezpieczonej co do tego, że omawiana kwota 2.438.000 zł została wypłacona nie jako nagroda roczna za 1991r., a za konkretną czynność, tj. sporządzenie bilansu roku 1991 w roku 1992.

Odnosnie wyliczeń wynagrodzenia za rok 1990 należy podkreślić, że świadectwo pracy k.93 pliku KP potwierdza, iż premia regulaminowa była obliczana od sumy wynagrodzenia zasadniczego i dodatku funkcyjnego. Z kolei wysokość wynagrodzenia zasadniczego i dodatku funkcyjnego potwierdzają jednoznacznie umowy o pracę k.90 i 91 pliku KP, stanowiące w istocie angaże, skoro zaznacza się w nich, że skarżąca będzie otrzymywała nowe wynagrodzenie. W ocenie Sądu okoliczności wypłacania premii regulaminowej za miesiące od stycznia do maja 1990r. nie podważa dotyczący tej premii wpis w umowie o pracę k.91v pliku KP „wsk.W do 2,8”, nie wskazuje on bowiem na uznaniowość tej premii, musi zatem stanowić tylko opis przyjęcia stopy premii regulaminowej na poziomie właśnie 50%, podobnie jak podstawą taką dla ustalenia wynagrodzenia zasadniczego było w tej samej umowie zaliczenie ubezpieczonej do 11 kategorii zaszeregowania i podstawą do przyznania dodatku funkcyjnego było zaliczenie do 6 kategorii zaszeregowania. Co do dodatku stażowego, jego wysokość wynika jednoznacznie z pism pracodawcy kierowanych do ubezpieczonej k.89 i 92 pliku KP oraz ze świadectwa pracy k.93 pliku KP. Można z nich wywodzić, że dodatek ten zwiększał się o 1% 1 września każdego roku, a w omawianym roku 1990 wynosił 14% przed 1 września, a następnie 15%. Dodać przy tym trzeba, że skarżąca ograniczyła podstawę obliczania dodatku stażowego do wynagrodzenia zasadniczego jako pewnego składnika tej podstawy, co nie budzi wątpliwości Sądu. Warto w tej kwestii zaznaczyć, że podstawą obliczania dodatku stażowego mogła być kwota nawet wyższa niż tylko wynagrodzenie zasadnicze (choć nie sposób jej ustalić), skoro zaświadczenie ZUS z dnia 7 września 2015r. k.97 pliku KP, wskazujące na wysokość podstawy wymiaru składek za rok 1991, podaje kwoty wynagrodzenia miesięcznego znacznie wyższe niż wynikające z wyliczeń skarżącej, pomimo że porównanie umowy o pracę z 1 czerwca 1990r. i świadectwa pracy (k.90 i 93 pliku KP) wskazuje, że po 1 czerwca 1990r. wynagrodzenie skarżącej nie zostało zwiększone do końca zatrudnienia. W ocenie Sądu za wiarygodnością przedstawionych w odwołaniu wyliczeń wysokości niewątpliwej części wynagrodzenia z roku 1990r. przemawia też okoliczność, że organ rentowy nie twierdził, aby z akt płatnika wynikało, że płatnik ten miał w 1990r. jakiegokolwiek problemy z płatnością składek.

Mając na uwadze powyższe rozważania, Sąd zmienił zaskarżone decyzje na podstawie art. 477¹⁴§2 kpc (pkt II. wyroku) po pierwsze w sposób prowadzący do przyjęcia że cały styczeń (a nie tylko 7 i 16 stycznia) i luty 1993r. to okres składkowy oraz przez wskazanie wynikających z przeprowadzonego postępowania dowodowego podstaw wymiaru składek za lata sporne: 1990 (18.477.500 zł – zgodnie z wyliczeniem z odwołania), 1992 (66.550.500 zł, tj. z uwzględnieniem ponad przyjętą w decyzji z dnia 10 stycznia 2017r. kwotę 64.112.500 zł dodatkowo kwoty premii bilansowej 2.438.000 zł) i 1993 (47.472.400 zł, tj. z przyjęciem zamiast wynagrodzenia minimalnego kwoty 12.360.400 zł za miesiące styczeń i luty oraz sumy wypłaconych w tym samym roku 6.546.000 zł zasiłków dla bezrobotnych – zaświadczenie k.102 pliku KP – i 28.566.000 zł wynagrodzenia u kolejnego pracodawcy – zaświadczenie k.104 pliku KP). Odwołania podlegały natomiast oddaleniu na podstawie art. 477¹⁴§1 kpc (pkt III. wyroku) co do przyjęcia, że do podstawy wymiaru składek za 1992r. wchodzi dodatkowo kwota 16.170.000 zł i że do podstawy wymiaru składek za 1993r. wchodzi tytułem wynagrodzenia z (...) w likwidacji w E. kwota przekraczająca 12.360.400 zł, brak bowiem jednoznacznego dowodu oskładkowania tych dalszych kwot.